

AGENTSCHAP UITBETALING GROEIPAKKET

Beslissing Geschillencommissie nr. 2020/017 van 9 oktober 2020

INLEIDENDE SAMENVATTING

Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV) – toegelaten of gemachtigd verblijf – hiaten tussen de attesten van immatriculatie

Vermits een uitbetalingsactor zich voor de afgifte of verlenging van een attest van immatriculatie niet in de plaats kan stellen van de daartoe bevoegde administratieve instanties, oordeelde de Geschillencommissie dat de bij ministerieel besluit bepaalde vrijstelling voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen enkel kan worden verleend indien het verblijf van het kind voor de desbetreffende periode effectief door een attest van immatriculatie is gedekt.

BIJGEVOEGD

Vonnis Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 7 februari 2022

OPGROEIEN REGIE
GESCHILLENCOMMISSIE GROEIPAKKET

BESLISSING

NR. 2020/017

9 oktober 2020

REPERTORIUMNR. GC/19/A0104

INZAKE :, wonende te,
vertegenwoordigd door meester

- Verzoekster -

TEGEN :, met maatschappelijke zetel te

.....

- Verwerende partij -

1. Over het procedureverloop

Gelet op het verzoekschrift dat door verzoekster werd ingediend op 16 december 2019 tegen de beslissing van d.d. 21 mei 2019, gericht aan mevrouw

Gelet op het feit dat er reeds op 2 september 2019 een klacht werd ingediend bij de Klachten- en bemiddelingsdienst (Agentschap Uitbetaling Groeipakket).

Gelet op het feit dat verzoekster op 9 maart 2020 per e-mail heeft aangegeven dat zij haar verzoek reeds wenste te laten behandelen door de Geschillencommissie indien de tussenkomst van de Klachten- en bemiddelingsdienst (Agentschap Uitbetaling Groeipakket) niet binnen de maand kon worden beëindigd.

Gelet op de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de Geschillencommissie van 18 maart 2020 waarbij aan verzoekster werd meegedeeld dat haar verzoek ontvankelijk is voor de periode met ingang van 1 januari 2019.

Gelet op de beslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020 waarbij de initiële beslissing d.d. 21 mei 2019 gedeeltelijk werd herzien;

Gelet op het feit dat verzoekster per e-mail van 13 mei 2020 heeft meegedeeld dat zij ook na deze herzieningsbeslissing d.d. 17 maart 2020 in haar standpunt volhardt;

Gelet op het feit dat initieel een hoorzitting werd vastgelegd op 12 juni 2020, die ingevolge de toen geldende Covid-19 maatregelen diende te worden uitgesteld;

Gelet op het feit dat beide partijen behoorlijk in kennis werden gesteld dat zij hun belangen op de nieuwe hoorzitting van 9 oktober 2020 kunnen komen verdedigen of zich daarbij door een raadsman of een gemachtigde kunnen laten vertegenwoordigen.

Gelet op het feit dat de verzoekster zich op de zitting van 9 oktober 2020 voor de Geschillencommissie heeft laten vertegenwoordigen door meester die werd gehoord;

Gelet op het feit dat de verwerende partij niet is verschenen en niet gevraagd heeft gehoord te worden;

Er werden geen leden van de Geschillencommissie gewraakt.

2. Over de feiten van de zaak

2.1. Verzoekster treedt op als voogd van de minderjarige kinderen:

1.;
2.;
3.;
4.;
5.;
6.;
7.;
8.;
9.;
10.;
11.;
12.;
13.;
14.;
15.;
16.;
17.;
18.;
19.;
20.;
21.;
22.;
23.;
23.;

Deze kinderen hebben allen de Burundese nationaliteit en hebben als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België asiel aangevraagd.

Voordien was mevrouw in Burundi als voogd aangesteld voor deze kinderen. Zij heeft op 12 maart 2018 een aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag ingediend bij voor 19 van de 24 kinderen die toen reeds in België waren en nadien eveneens voor de andere 5 kinderen die later in België zijn aangekomen.

Tijdens de lopende asielprocedures werd verzoekster op 4 maart 2019 als voogd aangesteld met ingang van 1 maart 2019 voor de 24 kinderen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de kinderen evenwel tot de betwiste beslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019 steeds waren ingeschreven op het adres van mevrouw Zij maakten eveneens steeds deel uit van haar gezin met uitzondering van de kinderen en (kinderen 21 en 24) vanaf 16 mei 2019.

Een **controle ter plaatse d.d. 10 december 2018** door Famifed heeft geen onregelmatigheden aan het licht gebracht en bevestigde het verblijf van de kinderen op dat ogenblik in het gezin van mevrouw

Na de betwiste **weigeringsbeslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019**, diende verzoekster op 2 september 2019 een klacht in bij de Klachten- en bemiddelingsdienst van het VUTG.

2.2. Naar aanleiding van de behandeling van deze klacht en van voorliggend verzoekschrift, heeft verwerende partij het dossier opnieuw onderzocht en een herzieningsbeslissing genomen op 17 maart 2020.

Bij deze **herzieningsbeslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020** werd mevrouw meegedeeld dat er Groeipakket kon worden toegekend op basis van een geldig attest van immatriculatie, **voor de volgende kinderen, voor welbepaalde periodes:**

- (kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw met ingang van 1 december 2019;
- (kind 2) voor de periodes van 1 maart 2019 tot en met 31 oktober 2019 en van 1 december 2019 tot en met 31 januari 2020;
- (kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en van 1 november 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 4) voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019;
- (kind 5) voor de periode van 1 februari 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;
- (kind 7) voor de periodes van 1 februari 2019 tot en met 30 april 2019, van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;
- (kind 8) voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 31 december 2019.

Het recht op Groeipakket werd daarbij opnieuw geweigerd voor de overige periodes voor deze kinderen en integraal voor de andere kinderen (kinderen 9 t.e.m. 24) vermits niet bleek dat zij voor de desbetreffende periodes gemachtigd of toegelaten waren in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980.

2.3. Bij pleitnota van 8 september 2020 heeft verzoekster de feitelijke situatie verder als volgt verduidelijkt:

“1.

Mevrouw heeft in 2015 een stichting opgericht (vernoemd naar haar overleden echtgenoot, tevens) om kinderen uit Burundi in nood te helpen.

Op deze manier wil zij kwetsbare kinderen (weeskinderen, in de steek gelaten kinderen of kinderen die in extreme armoede leven) helpen door onder andere hun scholing te waarborgen.

De Burundese autoriteiten hebben, met instemming van de families, mevrouw de civiele voogdij toevertrouwd over de 24 minderjarigen die momenteel in haar huis in (of recentelijk voor sommige in het huis van haar dochter,) wonen.

Zij heeft er zich toe verbonden om in al hun behoeften te voorzien, in ieder geval tot zij meerderjarig zijn.

Sommige van deze kinderen zijn wees langs moeder- of vaderszijde of beide.

Anderen hebben ernstige moeilijkheden ervaren in hun land van herkomst en worden geholpen om die reden.

2.

Mevrouw is in 1998 bij de gestart met werken. Het is een waardoor ze in staat was om voor de meeste kinderen VN-familiecertificaten te verkrijgen, waarmee [ze] met de kinderen zonder visum naar het buitenland kon reizen.

De kinderen zijn in verschillende golven in België aangekomen, van juni 2015 tot mei 2018.

De kinderen vinden allemaal dat ze één grote familie vormen; mevrouw wordt gezien als de moeder en alle kinderen als broers en zussen.

Sommige van hen zouden een biologische link hebben, maar ze lijken die niet allemaal te kennen.

Mevrouw is een zeer belangrijk en geruststellend figuur voor de kinderen. Ze probeert zo goed mogelijk voor elk van hen te zorgen en zorgt ervoor dat ze de juiste hulp krijgen.

De dienst Voogdij had in eerste instantie geweigerd de voogdij over deze kinderen op zich te nemen.

Er was echter een ommekeer op 2 juni 2017, toen de dienst Voogdij in het belang van de kinderen besliste om NBMW-voogden toe te kennen.

De opgegeven redenen hiervoor waren de volgende: inconsistenties in de dossiers, het grote aantal minderjarigen (allemaal, op dat moment, in asielprocedures), de jonge leeftijd van een aantal van hen en het feit dat mevrouw op dat moment niet regelmatig in België verbleef.

Immers, mevrouw werkte op dat moment namelijk voor de in Italië en kwam enkele weekenden per maand naar België. Sinds eind maart 2019 is mevrouw gepensioneerd en verblijft ze permanent in België in haar huis in

Ze is thans dus meer beschikbaar voor de kinderen, en ze heeft recent een veel groter huis gekocht om alle kinderen zo goed mogelijk te kunnen huisvesten (.....).

Niettemin had de Dienst Voogdij de kinderen ondertussen dus geïdentificeerd als niet begeleide minderjarige vluchtelingen (NMBV), waardoor mevrouw, werd aangesteld als voogd van de 24 kinderen (zie stuk 5).

Mevrouw is door Pleegzorg officieel erkend als pleegmoeder voor 9 kinderen (de meest kwetsbare).

Sinds 13 maart 2020 is de dochter van mevrouw, erkend als pleegmoeder voor 5 kinderen (.....).

Omdat mevrouw en haar dochter in dezelfde straat wonen, blijven de kinderen elkaar heel regelmatig zien en leven ze vaak samen als één groot gezin.”

3. Standpunt van verzoekster

- argumentatie d.d. 16.12.2019 t.a.v. de weigeringsbeslissing van verwerende partij d.d. 21.5.2019:

Verzoekster vordert kinderbijslag/Groeipakket voor:

- en (kinderen 1, 2, 3, 5 en 7) met ingang van 1 januari 2019 tot heden;
- en (kinderen 4, 6 en 18) met ingang van 1 januari 2019 tot 11 juni 2019;
- en (kinderen 8, 9 en 10) met ingang van 25 augustus 2016;
- , en (kinderen 11 tot en met 15 en kind 17) met ingang van 23 september 2016;
- (kind 16) met ingang van 23 september 2016 tot 11 juni 2019;
- (kind 19) met ingang van 9 mei 2017 tot 11 juni 2019;
- (kind 20) met ingang van 2 augustus 2018 tot heden;
- en (kinderen 21, 23 en 24) met ingang van 25 juli 2018 tot 14 mei 2019;
- (kind 22) met ingang van 25 juli 2018 tot 11 juni 2019.

In haar verzoekschrift van 16 december 2019 stelt verzoekster dat:

“De bestreden beslissing weerhoudt dat de minderjarigen niet in aanmerking komen voor kinderbijslag omdat ze geen verblijfsrecht van 3 maanden zouden hebben.

Deze, zeer beknopte, motivatie is een duidelijke inbreuk op de toepasbare wetgeving i.v.m. de kinderbijslag (het Groeipakket).”

Verzoekster citeert daarbij de bepalingen van artikel 2 van het ‘Ministerieel Besluit d.d. 13/03/2019 houdende de nadere regels over de diverse hoedanigheden van het rechtgevende kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslag, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen’ en argumenteert daaromtrent:

“Artikel 2, 2° bepaalt zeer duidelijk dat niet-begeleide minderjarigen die op het grondgebied verblijven door middel van een attest van immatriculatie worden geacht te voldoen aan de voorwaarden van toegelaten of gemachtigd verblijf.

De minderjarigen waarvan verzoekster voogd is, waren op het moment van de aanvraag allemaal in een lopende asielpcedure en dus in het bezit van een attest van immatriculatie.

Door het nemen van één beslissing (met één motivatie) wordt er klaarblijkelijk geen rekening gehouden met de individuele situatie van elke (sic) van de minderjarigen.

De bestreden beslissing is dan ook manifest in strijd met artikel 2 van voormeld Ministerieel Besluit, daarenboven maakt het een inbreuk in op enkele beginselen van behoorlijk bestuur.

Zo maakt het feit dat deze beslissing dermate karig werd gemotiveerd (één zin voor 24 kinderen in verschillende situaties), een inbreuk in op het motiveringsbeginsel, tevens artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State oordeelt dat er een niet-geschreven grondrecht bestaat, inhoudende dat iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden².

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

De bestreden beslissing en het gebrek aan grondige, rechtsgeldige motivering, maakt eveneens een inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht uit.

De materiële zorgvuldigheidsplicht die op het bestuur rust "vereist dat de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbeslissing alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen" en "dat de overheid indien zij een regelmatige beslissing wenst te nemen volledig moet zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden³".

Uit de beslissing blijkt absoluut niet dat de voorbereiding ervan weloverwogen is geweest;

Ook om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden tenietgedaan."

Met betrekking tot de periode vanaf 1 januari 2019 waarvoor de Geschillencommissie bevoegd is een beslissing te nemen, stelt verzoekster dat alle kinderen steeds over een attest van immatriculatie beschikken, behalve voor een aantal kinderen die geen attest van immatriculatie meer hebben na een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

- , , , , , , , (kinderen 4, 6, 16, 18, 19 en 22) geen attest van immatriculatie vanaf beslissing RVV van 11 juni 2019;
- , en (kinderen 21, 23 en 24) geen attest van immatriculatie vanaf beslissing RVV van 14 mei 2019.

In de samenvattende tabel in het verzoekschrift stelt verzoekster dat de kinderen jonger dan 12 jaar recht hebben op Groeipakket gezien zij bij mevrouw zijn/waren gedomicilieerd.

¹ verwijzing in het verzoekschrift naar: "RvS, Afd. Wetg., advies, Parl. St. Senaat 1981-82, nr. 33/2"

² Verwijzing in verzoekschrift naar: "RvS, Afd. Bestuursrechtspraak, nr. 244.061 van 29 maart 2019 in de zaak A. 227.668/XIV-37.972"

³ Verwijzing in het verzoekschrift naar: "RvS nr. 130.662 van 27 april 2004"

- **argumentatie d.d. 13.5.2020 en 8.9.2020 t.a.v. de herzieningsbeslissing van
d.d. 17.3.2020:**

Bij e-mail van 13 mei 2020 heeft verzoekster meegedeeld dat zij ook na de herzieningsbeslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020 volhardt in haar standpunt. Op 15 mei 2020 heeft verzoekster een stukkenbundel ter staving van haar standpunt bezorgd.

In de pleitnota d.d. 8 september 2020 argumenteert verzoekster ten aanzien van de herzieningsbeslissing van 17 maart 2020:

“1.

Alle kinderen hebben asiel aangevraagd maar op verschillende momenten, tussen 11/02/2016 en 02/08/2018.

Toen het Groeipakket in januari 2019 in werking trad, hadden alle kinderen een asielprocedure lopende en stonden ze dus in het wachtregister.

De einddatum van de asielprocedure per kind varieerde van 14/05/2019 tot 30/03/2020.

In de praktijk gebeurt de detectie van wie recht heeft in eerste instantie op basis van gegevens uit het Rijksregister.

Het lijkt dus geen twijfel dat de kinderen sinds januari 2019, in de periode waarin ze in het wachtregister werden ingeschreven, zowel aan de residentie- als aan de verblijfsvoorwaarden voor het ontvangen van het Groeipakket voldeden.

2.

Middels de beslissing dd. 17/03/2020 oordeelde dat er vanaf 12/2018 recht op kinderbijslag was voor een aantal kinderen, was ondertussen is uitbetaald.

Voor het overige werd tevens geoordeeld dat een aantal kinderen niet over een attest immatriculatie zou beschikken.

Nochtans weetdat deze attesten om de 4 maanden vernieuwd worden, en zij weet ook dat alle betrokken kinderen de asielprocedure hebben aangevangen (stuk 7).

In principe eindigt het recht op groeipakket enkel wanneer de asielprocedure stopt én negatief is.

Middels de beslissing dd. 17/03/2020 werd beslist om enkel groeipakket toe te kennen op voor de [maanden] waarop de toegezonden immatriculatie-attesten betrekking hebben.

Echter, ook nadien voldeden de kinderen aan de voorwaarden (zie supra), zodat ook hun verzoek voor [de] periode erna gegrond is.”

4. Standpunt en argumentatie verwerende partij

- **Verwerende partij heeft haar initiële weigeringsbeslissing d.d. 21.5.2019 gemotiveerd als volgt:**

“We hebben jouw vraag om Groeipakket onderzocht voor de kinderen (...).

Om recht te hebben op het Groeipakket moet het kind in het Nederlandse taalgebied wonen, èn toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven, overeenkomstig de wet van 15 december 1980 (art 8 van het decreet Groeipakket). Dit betekent dat het kind ten minste een verblijfsrecht van 3 maanden moet hebben.

Uit ons onderzoek blijkt dat het kind niet aan de voorwaarden voldoet. We besluiten tot bewijs van tegendeel dat er geen recht is op het Groeipakket.

Je kan een nieuwe aanvraag indienen zodra voor deze kinderen of een van de ouders een positieve beslissing wordt genomen betreffende het verblijfsrecht. Je aanvraag wordt dan opnieuw onderzocht."

- **Bij herzieningsbeslissing d.d. 17.3.2020 heeft verwerende partij aan mevrouw meegedeeld wat volgt.**

"In toepassing van de algemene kinderbijslagwet, die van toepassing is tot 31/12/2018, is er ingevolge de tewerkstelling van mevrouw recht op kinderbijslag voor de kinderen die jonger waren dan 12 jaar op het moment dat zij beginnen deel uitmaken zijn van uw gezin.

Bijgevolg hebt u over 12/2018 recht op kinderbijslag

voor,,,,,,,,,,,,,,,,

De betaling ten bedrage van €5812,13 zal u op 20/03/2020 ontvangen.

In het groeipakket, van toepassing van 1/1/2019, moet het kind, dat niet de Belgische nationaliteit heeft, toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven overeenkomstig de vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) - artikelen 8, § 1, 1ste lid, 1°; 24, 1ste lid, 1°; 51, 1ste lid, 1°; 53, 1ste lid, 1°, van het Decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid van 27/04/2018. Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan verschillende procedures volgen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Tijdens de procedure is de niet-begeleide minderjarige in het bezit van een attest van immatriculatie en voldoet de jongere aan de verblijfsvoorwaarde.

Hierna vindt u een overzicht per kind:

- (kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw met ingang van 1 december 2019;
- (kind 2) voor de periodes van 1 maart 2019 tot en met 31 oktober 2019 en van 1 december 2019 tot en met 31 januari 2020;
- (kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en van 1 november 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 4) voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019;
- (kind 5) voor de periode van 1 februari 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;
- (kind 7) voor de periodes van 1 februari 2019 tot en met 30 april 2019, van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;
- (kind 8) voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 31 december 2019.

De betaling vanaf 1/2019 ten bedrage van € 14746.37 ontvangt u op 20/3/2020.

U hebt over de periode over de 1/1/2019 tot 30/9/2019 recht op sociale toeslag ten bedrag van € 2104,78. Dit bedrag zal u ontvangen op 26/03/2020."

- **Bij e-mail van 3 juni 2020 heeft verwerende partij haar standpunt na de herzieningsbeslissing van 17 maart 2020 geformuleerd als volgt:**

“Artikel 8, §1 van het decreet Groeipakket bepaalt dat het kind dat niet de Belgische nationaliteit bezit, toegelaten of gemachtigd moet zijn in het Rijk te verblijven. Artikel 2 van het BVR Rechtgevend kind specificeert verder dat deze voorwaarde voor kinderen die zelf de toelating of machtiging niet kunnen aantonen, deze wordt gecontroleerd via de persoon die het verblijfsrecht opent. Een en ander wordt verder uitgewerkt in Toelichtingsnota 2bis en de Mededeling van het Agentschap A11.

Voor de kinderen in kwestie hebben wij op basis van alle beschikbare gegevens de rechten bepaald, en na de herziening op 17/03/2020 hiervan een overzicht bezorgd aan mevrouw In deze brief hebben wij een tabel opgenomen met per kind een overzicht van de periode(s) dat er recht is, en in welke periode(s) niet, met de reden waarom niet.

De recent aangebrachte stukken bevatten geen elementen op basis waarvan een herziening mogelijk is. Identiteitsbewijzen zijn namelijk geen blijk van verblijfsrecht voor kinderen van minder dan 12 jaar.

Er werd voor dit dossier effectief een controle aangevraagd op 03 april 2018, en uitgevoerd op 10 december 2018. Het dossier werd oorspronkelijk opgestart in de regeling gewaarborgde gezinsbijslag. De controle moest nagaan of de 22 kinderen⁴ waarvan sprake op de aanvraag effectief bij de aanvrager verbleven, en of ze gemachtigd waren in het Rijk te verblijven. Aangezien mevrouw geen bestaansmiddelen had opgegeven en geen leefloon genoot moest deze controle ook deze voorwaarde nagaan. Het verslag is aan deze mail toegevoegd.

De directie van ziet dus geen mogelijkheid zijn standpunt in dit dossier te herzien.”

Ter zitting verwijst meester naar de argumenten aangehaald in zijn pleitnota. Hij deelt verder mee dat intussen alle asielaanvragen zijn afgewezen.

5. Standpunt van de Klachten- en bemiddelingsdienst VUTG

Naar aanleiding van de klacht tegen de weigeringsbeslissing van verwerende partij die verzoekster op 2 september 2019 indiende bij de Klachten- en bemiddelingsdienst, heeft verwerende partij het dossier opnieuw onderzocht en een herzieningsbeslissing genomen op 17 maart 2020.

- **De Klachten- en bemiddelingsdienst antwoordde op 23 december 2019 aan verzoekster als volgt:**

“Naar aanleiding van je klacht van 02/09/2019 nam ik contact op met de uitbetaler,

In je hoedanigheid van voogd tekende je verzet aan tegen de weigering van om een recht op gezinsbijslag vast te stellen voor de 24 minderjarige kinderen die bij mevrouw woonachtig zijn.

Uit nader onderzoek is gebleken dat Mw wel degelijk de effectieve opvoeder van alle 24 minderjarige kinderen is.

⁴ de aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag werd initieel inderdaad ingediend voor 22 kinderen – stuk 4 van de stukkenbundel van verzoekster

De uitbetaler wordt verzocht om, rekening houdend met deze beslissing, zijn dossier opnieuw te onderzoeken en de nodige rechtzettingen uit te voeren. (...)"

- **De Klachten- en bemiddelingsdienst antwoordde op 30.3.2020 aan verzoekster als volgt:**

“Naar aanleiding van je klacht stelde ik een onderzoek in naar het recht op gezinsbijslag van mevrouw

In toepassing van de algemene kinderbijslagwet, die van toepassing is tot 31/12/2018, is er vanaf 1/12/2018 ingevolge de tewerkstelling van mevrouw recht op kinderbijslag voor de kinderen die jonger waren dan 12 jaar op het moment dat zij beginnen deel uitmaken zijn van het gezin.

Bijgevolg is er over 12/2018 recht op kinderbijslag voor:

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

De betaling ten bedrage van 5.812,13 EUR gebeurde op 20/03/2020.

In het Groeipakket, de Vlaamse gezinsbijslag die van toepassing is vanaf 1/1/2019, moet het kind, dat niet de Belgische nationaliteit heeft, toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven overeenkomstig de vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) – artikelen 8, §1, 1ste lid, 1°; 24, 1ste lid, 1°; 51, 1ste lid, 1°; 53, 1ste lid, 1°, van het Decreet tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid van 27/04/2018.

Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan verschillende procedures volgen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Tijdens de procedure is de niet-begeleide minderjarige in het bezit van een attest van immatriculatie en voldoet de jongere aan de verblijfsvoorwaarde.

Hierna vind je een overzicht per kind:

- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
- heeft geen attest immatriculatie, is dus niet gemachtigd en heeft vanaf 1/1/2019 geen recht.
-: Van 1/2019 tot 11/2019 en vanaf 2/2020 geen attest van immatriculatie dus niet gemachtigd, geen recht. WEL recht van 12/2019 tot 1/2020.
-: Van 6/2019 tot 9/2019, 12/2019 tot 01/2020, over 1/2019 en over 5/2019, van 10/2019 tot 11/2019 en vanaf 2/2020 geen attest van immatriculatie dus niet gemachtigd, geen recht. WEL recht van 2/2019 tot 4/2019.
-: Van 01/2019 tot 2/2019 en vanaf 5/2019 geen attest immatriculatie dus niet gemachtigd, geen recht. WEL recht vanaf 3/2019 tot 4/2019.
-: Over 1/2019 en vanaf 3/2020 geen attest immatriculatie dus niet gemachtigd en geen recht. WEL recht van 2/2019 tot 02/2020.
-: Van 1/2019 tot 2/2019 en vanaf 10/2019 geen attest immatriculatie dus niet gemachtigd, geen recht. WEL recht van 3/2019 tot 9/2019.
-: Over 1/2019, van 4/2019 tot 5/2019, over 10/2019 en vanaf 3/2020 geen attest immatriculatie, dus niet gemachtigd en geen recht. WEL recht van 2/2019 tot 3/2019, van 6/2019 tot 9/2019 en van 11/2019 tot 2/2020.
-: Van 1/2019 tot 2/2019, over 11/2019 en vanaf 2/2020 geen attest immatriculatie dus niet gemachtigd en geen recht. WEL recht van 3/2019 tot 10/2019 en van 12/2019 tot 1/2020.
-: Van 2/2019 tot 6/2019 en van 10/2019 tot 11/2019 geen attest immatriculatie dus niet gemachtigd en geen recht. WEL recht over 1/2019, van 7/2019 tot 9/2019 en vanaf 12/2019.

Volgende kinderen zijn meerderjarig en voldoen niet aan de verblijfsvoorwaarden:

-
-
-
-

De betaling vanaf 1/2019 ten bedrage van 14.746,37 EUR ontvangt mevrouw op 20/3/2020.

Over de periode over 1/1/2019 tot 30/9/2019 is er tevens recht op sociale toeslag ten bedrag van 2.104,78 EUR. Dit bedrag is op 26/03/2020 betaald.

Mevrouw werd hiervan door haar uitbetaler, op de hoogte gebracht op 17/03/2020."

6. Beoordeling ten gronde

De discussie in voorliggende zaak betreft de vraag of de verblijfssituatie van de 24 kinderen al dan niet toelaat een recht op Groeipakket toe te kennen.

6.1 Situering juridisch begrip 'niet begeleide minderjarige vreemdeling'

Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) wordt als volgt gedefinieerd in artikel 61/14, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet):

"niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV): een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002".

Voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen bestaat er een bijzondere verblijfsprocedure. Naast deze bijzondere verblijfsprocedure kan de NBMV er ook voor kiezen om een of meer andere verblijfsprocedure(s) te volgen:

- asiel
- slachtoffer mensenhandel of mensensmokkel
- humanitaire regularisatie
- medische regularisatie⁵

Er mogen meerdere procedures tegelijk gevoerd worden.

Aldus bepaalt artikel 61/15 Vreemdelingenwet:

"Ongeacht er een andere procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van dit hoofdstuk indienen bij de minister of zijn gemachtigde.

De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten."

Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat voor de kinderen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend (cf. de asielprocedure conform artikel 50 Vreemdelingenwet). Uit de voorgelegde stukken blijkt ook dat de kinderen een 'bijlage 26'

⁵ bron: www.agii.be (website Agentschap Integratie & Inburgering).

ontvingen. Dit document registreert de asielaanvraag die de asielzoeker doet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De asielzoeker kan zich vervolgens met dit document aanbieden bij de gemeente met het oog op de afgifte van een **'attest van immatriculatie model A' (oranje kaart)**. De asielzoeker wordt ingeschreven in het wachtregister. De geldigheidstermijn van het attest van immatriculatie varieert per verblijfsstatuut: voor verzoekers om internationale bescherming is de geldigheidstermijn 4 maanden (5 keer verlengbaar met telkens 4 maanden, nadien verlenging met telkens één maand).⁶

Na inzage van de bijlage 26 en controle van de effectieve verblijfplaats, overhandigt het gemeentebestuur een attest van immatriculatie dat kan verlengd worden tot aan de definitieve afsluiting van de asielprocedure en dus tot wanneer er geen beroep meer mogelijk is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of wanneer de RVV een weigeringsbeslissing heeft genomen.⁷

6.2 Toepasselijke bepalingen betreffende het Groeipakket

Aangezien de kinderen voor wie de verzoekende partij optreedt, niet de Belgische nationaliteit hebben, is het om recht te hebben op gezinsbijslagen vereist dat de kinderen toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de Vreemdelingenwet.

Aldus bepaalt artikel 8, §1, 1^e lid, 1° Groeipakketdecreet:

“Een kind geeft recht op gezinsbijslagen als het:

*1° zijn woonplaats heeft in het Nederlandse taalgebied. Het kind van wie het **bewijs niet geleverd wordt dat het de Belgische nationaliteit bezit, moet toegelaten of gemachtigd zijn om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.***

Bij BVR wordt verder als volgt gepreciseerd in artikel 2 BVR Rechtgevend Kind (Besluit van 5 oktober 2018 tot vaststelling van de diverse hoedanigheden van het rechtgevend kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslagen, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen):

“Het recht op gezinsbijslagen van een kind dat de Belgische nationaliteit niet bezit als vermeld in artikel 8, §1, eerste lid, 1°, van het decreet van 27 april 2018, ontstaat vanaf de datum waarop de beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht conform de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt genomen.

Met behoud van de toepassing van de in het vierde lid vermelde bevoegdheid van de minister, ontstaat het recht op gezinsbijslagen voor het kind dat erkend vluchteling is, vanaf de datum waarop de beslissing van erkenning van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 48/3 van de voormelde wet, wordt genomen.

Als voor het rechtgevend kind zelf niet aangetoond kan worden dat het de toelating heeft of dat het gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen conform de voormelde wet, wordt die voorwaarde gecontroleerd via de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent als vermeld in het Rijksregister.

De minister bepaalt wat met de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf gelijkgesteld wordt”.

⁶ bron: www.agii.be (website Agentschap Integratie & Inburgering).

⁷ bron: www.agii.be (website Agentschap Integratie & Inburgering).

Er werd een delegatie verleend aan de minister om te bepalen wat er gelijkgesteld wordt met de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf. De Bisnota aan de Vlaamse Regering verduidelijkt als volgt: *“Deze delegatie richt zich op maatregelen die kunnen ontstaan uit wijzigende praktijken in het kader van de federale regelgeving, of de toepassing ervan door de dienst Vreemdelingenzaken, inzake toelating en verblijf.”*

Aldus bepaalt artikel 2 MB 13 maart 2019 (houdende de nadere regels over de diverse hoedanigheden van het rechtgevend kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslagen, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen), in uitvoering van voormeld artikel 2, 4^e lid BVR Rechtgevend Kind, als volgt:

“In uitvoering van artikel 2, vierde lid, van het besluit van 5 oktober 2018 wordt het kind in de volgende situaties geacht te voldoen aan de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf:

- 1. het kind dat het slachtoffer is van mensenhandel- of smokkel, geattesteerd door een door de federale overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van mensenhandel of op het grondgebied verblijvend door middel van een attest van immatriculatie;*
- 2. een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie;*
- 3. voor het kind dat niet toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen, waarvan één van de ouders Belg is of toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen”.*

6.3 Toepassing in voorliggend geschil

Voor alle 24 kinderen waarop de betwiste beslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019 betrekking heeft, werd er asiel aangevraagd, waardoor zij allen in het wachtregister werden ingeschreven.

Geen enkel kind heeft dienaangaande op heden een gunstige beslissing bekomen zodat ook geen verblijfstitel werd afgeleverd die zou toelaten vast te stellen dat zij toegelaten of gemachtigd zouden kunnen zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de bepalingen van artikel 2, 2° van het Ministerieel besluit van 13 maart 2019 waarbij de situatie van een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie werd gelijkgesteld met een toelating of machtiging in België te verblijven (cfr. supra). Zij stelt daarbij dat de kinderen derhalve voldoen aan de desbetreffende voorwaarde vermits zij over een attest van immatriculatie beschikken, althans tot de negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor zover voor het desbetreffende kind van toepassing.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat voor verscheidene van de 24 kinderen, de asielaanvraag werd ingediend als ‘begeleide minderjarige’ i.p.v. ‘niet-begeleide minderjarige’ (stuk 6 van de door verzoekster neergelegde stukken bundel).

Desalniettemin blijkt uit de beslissingen d.d. 4 maart 2019 van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waarbij verzoekster als voogd voor alle 24 kinderen werd aangesteld met ingang van 1 maart 2019, dat de kinderen allen als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn erkend en derhalve voldoen aan de definitie van niet-begeleide minderjarige vreemdeling als bepaald bij artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 van de Programmawet van 24 december 2002 (art. 479)⁹.

Bijgevolg kan de gelijkstelling van artikel 2, 2° van het MB van 13 maart 2019 wel degelijk worden toegepast voor zover voor het desbetreffende kind de betreffende periode is gedekt door een geldig attest van immatriculatie.

Uit de raadplegingen van de nationaliteitsvoorwaarden in het Rijksregister en uit de door verzoekster voorgelegde stukken, blijkt dat enkel volgende kinderen over een attest van immatriculatie beschikten, geldig voor beperkte periodes:

- (kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw van december 2019 tot en met mei 2020;
- (kind 2) voor de periodes van maart 2019 tot en met oktober 2019 en van december 2019 tot en met januari 2020;
- (kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van juni 2019 tot en met september 2019 en van november 2019 tot en met februari 2020;
- (kind 4) voor de periode van maart 2019 tot en met september 2019;
- (kind 5) voor de periode van februari 2019 tot en met februari 2020;
- (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;
- (kind 7) voor de periodes van februari 2019 tot en met april 2019, van juni 2019 tot en met september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;
- (kind 8) voor de maanden december 2019 en januari 2020.

Vermits enkel het verblijf van deze kinderen voor de hierboven per kind vermelde periodes is gedekt door een geldig attest van immatriculatie, kan slechts voor deze periodes de bij artikel 2, 2° van het MB van 13 maart 2019 verleende gelijkstelling worden toegepast en Groeipakket voor het desbetreffende kind worden toegekend.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat verwerende partij bij haar herzieningsbeslissing van 17 maart 2020 reeds het Groeipakket conform deze vaststellingen heeft toegekend.

In de pleitnota d.d. 8 september 2020 argumenteert verzoekster ten aanzien van deze herzieningsbeslissing dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte is van het feit dat een attest van immatriculatie telkens na de geldigheidsduur van 4 maanden wordt verlengd zolang de asielprocedure loopt en er (nog) geen negatieve beslissing aangaande de asielaanvraag werd genomen. Verzoekster stelt dat dientengevolge de kinderen wel degelijk voldeden aan de verblijfsvoorwaarde tot het einde van hun respectievelijke asielprocedure vermits zij steeds bleven ingeschreven in het wachtregister.

Er dient dienaangaande te worden vastgesteld dat de bij artikel 2 van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 toegestane uitzondering voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, uitdrukkelijk verwijst naar een verblijfsdocument (attest van immatriculatie) en niet naar de inschrijving van het kind in enig register (al dan niet het wachtregister) noch naar enige procedure met het oog op het verkrijgen van een toelating of machtiging om in België te verblijven of er zich te vestigen, noch naar de stand van dergelijke procedure.

Vermits een uitbetalingsactor zich aangaande de afgifte of verlenging van een attest van immatriculatie niet in de plaats kan stellen van de daartoe bevoegde administratieve instanties, dient te worden geconcludeerd dat de bij voormeld ministerieel besluit toegekende vrijstelling enkel kan worden verleend indien het verblijf van het kind voor de desbetreffende periode effectief door een attest van immatriculatie is gedekt.

De argumentatie van verzoekster waarbij zij laat uitschijnen dat de kinderen zolang de asielprocedure liep, sowieso in het bezit waren van een attest van immatriculatie (cf. 'De

minderjarigen waarvan verzoekster voogd is, waren op het moment van de aanvraag allemaal in een lopende asielprocedure en dus in het bezit van een attest van immatriculatie.’) is een verkeerde veronderstelling. Uit de Verblijfwet en de uitgebreide info op de website van het Agentschap Inburgering & Integratie blijkt zeer duidelijk dat de betrokken asielzoeker (of de voogd zoals in casu voor een minderjarige asielzoeker) zich met de bijlage 26 moet aanbieden bij de gemeente. De betrokkene moet daarvoor dus zelf actie ondernemen, ook bij elke verlenging die nodig is aangezien het afgegeven attest van immatriculatie steeds een vervaldatum bevat. In die zin is ook de brief van verwerende partij waarin vermeld wordt *‘Tijdens de procedure is de niet-begeleide minderjarige in het bezit van een attest van immatriculatie en voldoet de jongere aan de verblijfsvoorwaarde.’* niet volledig correct. De jongere zal enkel in het bezit zijn van een attest van immatriculatie als hij daarvoor de nodige administratieve stappen heeft ondernomen bij de gemeente, en de gemeente het attest van immatriculatie heeft afgegeven.

Er dient hieruit te worden afgeleid dat wanneer er hiaten zijn tussen de attesten van immatriculatie, waardoor niet elke kalendermaand afgedekt is zoals in casu, het niet anders kan dan dat betrokkene zich niet tijdig bij de gemeente heeft aangeboden op de vervaldatum, of mogelijks niet op het grondgebied aanwezig was op dat moment.

6.4 Vaststelling van de nationaliteitsvoorwaarde voor kinderen jonger dan 12 jaar

Verzoekster insinueert in de samenvattende tabel in haar verzoekschrift dat de kinderen tot zij de leeftijd van 12 jaar bereiken, de verblijfssituatie van mevrouw volgen en zodoende als toegelaten en gemachtigd dienen te worden beschouwd.

Verzoekster lijkt hiermee te verwijzen naar de bepalingen van artikel 2, 3^e lid BVR Rechtgevend Kind op grond waarvan indien in hoofde van het kind niet kan bewezen worden dat het toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen, deze voorwaarde gecontroleerd wordt in hoofde van de persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent.

Artikel 2, 3^e lid BVR Rechtgevend Kind bepaalt als volgt:

*“Als voor het rechtgevend kind zelf niet aangetoond kan worden dat het de toelating heeft of dat het gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen conform de voormelde wet, wordt die voorwaarde gecontroleerd via de **persoon die het verblijfsrecht van het kind opent** als vermeld in het Rijksregister.”*

De bisnota aan de Vlaamse Regering verduidelijkt dit als volgt: *“De persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent, is de persoon die als dusdanig in het Rijksregister staat genoteerd. Deze praktijk vloeit uit de ervaring die men met dergelijke dossiers heeft in het kader van de gewaarborgde gezinsbijslag. Het blijkt dat voor kinderen onder twaalf jaar het moeilijk is een geactualiseerde verblijfsstatus te vinden in het rijksregister, die men wel vindt voor een ouder van het kind. Voldoet deze persoon aan de gestelde voorwaarde, dan is deze ook in hoofde van het kind vervuld.”*

Voor kinderen jonger dan 12 jaar wordt er geen verblijfstitel noch een attest van immatriculatie afgeleverd, ongeacht de verblijfssituatie.

Vermits mevrouw voogd was van de kinderen naar Burundees recht en instaat voor de opvoeding van de kinderen, zou zij eventueel als een ouderfiguur voor de kinderen kunnen worden beschouwd, zodat de vraag rijst of zij als een ‘persoon die het verblijfsrecht van het kind opent’ kan worden beschouwd als bedoeld in de bepalingen van artikel 2, 3e lid BVR Rechtgevend Kind.

Mevrouw beschikt over een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart) geldig van 12 oktober 2018 tot 24 februari 2021.

Indien een kind de facto de verblijfssituatie van een ouder (of andere begeleidende persoon) volgt, zou het kind vanaf de leeftijd van 12 jaar beschikken over hetzelfde of een gelijkwaardig verblijfsdocument als die ouder (of andere begeleidende persoon).

In casu dient te worden vastgesteld dat de kinderen die reeds de leeftijd van 12 jaar hebben bereikt nooit een identiteitskaart voor vreemdelingen hebben ontvangen, maar enkel een attest van immatriculatie in het kader van hun eigen, nog lopende asielpcedure.

Hieruit volgt dat ook de kinderen jonger dan of tot de leeftijd van 12 jaar enkel een attest van immatriculatie zouden hebben gekregen mochten ook voor deze kinderen documenten worden afgeleverd.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat in casu mevrouw niet kan worden beschouwd als 'een persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent' en er evenmin op grond van artikel 2, derde lid BVR Rechtgevend Kind kan worden aangenomen dat de kinderen jonger dan of tot de leeftijd van 12 jaar voldoen aan de verblijfsvoorwaarde.

6.5 Besluit

Gezien in toepassing van de bepalingen van artikel 2, 4^e lid BVR Rechtgevend Kind de gelijkstelling met de voorwaarde van toelating of machtiging tot verblijf uitsluitend tot de bevoegdheid van de Minister behoort, dient te worden vastgesteld dat er in casu slechts Groeipakket kan worden toegekend voor zover het kind voor de desbetreffende maand over een attest van immatriculatie beschikt.

7. Beslissing

Gelet op het Decreet van 27 juli 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid (BS 31 juli 2018), artikelen 104-114;

Gelet op het Besluit van 29 juni 2018 van de Vlaamse Regering betreffende de oprichting van een commissie van beroep tegen de beslissing van de uitbetalingsactor over de toelagen in het kader van het gezinsbeleid of tegen het uitblijven ervan;

Na beraadslaging en om al de voormelde elementen, oordeelt de Geschillencommissie dat de vordering van de verzoekster ontvankelijk en **gedeeltelijk gegrond** is in de mate dat het recht op kinderbijslag bij de initiële beslissing van 21 mei 2019 ten onrechte integraal voor alle kinderen werd geweigerd en dient te worden vastgesteld dat bij de herzieningsbeslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020 terecht kinderbijslag in het Groeipakket werd toegekend voor:

- (kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw met ingang van 1 december 2019;
- (kind 2) voor de periodes van 1 maart 2019 tot en met 31 oktober 2019 en van 1 december 2019 tot en met 31 januari 2020;
- (kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en van 1 november 2019 tot en met 29 februari 2020;

- (kind 4) voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019;
- (kind 5) voor de periode van 1 februari 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;
- (kind 7) voor de periodes van 1 februari 2019 tot en met 30 april 2019, van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;
- (kind 8) voor de maanden december 2019 en januari 2020.

De Geschillencommissie stelt vast dat verwerende partij voor het overige het recht op Groeipakket terecht weigerde gezien niet is aangetoond dat was voldaan aan de voorwaarde van toelating of machtiging in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980 zoals bepaald bij artikel 8, §1, 1e lid Groeipakketdecreet.

Aldus uitgesproken te Brussel op **9 oktober 2020**.

De commissie was samengesteld uit:

- De heer Herman Verlinden, voorzitter;
- De heer Ignace Lambert, lid, en de heer Maarten Vankeersbilck (Kidslife Vlaanderen), lid.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waaronder één exemplaar voor elke partij.

Er kan beroep tegen deze beslissing worden ingesteld bij de griffie van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank Brussel, Poelaertplein 3 bus 4, 1000 Brussel.

De partijen beschikken hiervoor over een termijn van 3 maanden te rekenen vanaf de derde dag na de datum van dit aangetekend schrijven (art. 115, § 1, 1e lid van het Decreet van 27 april 2018⁸ en art. 22, 3e lid van het Besluit van de Vlaamse Regering van 29 juni 2018⁹).

De voorzitter

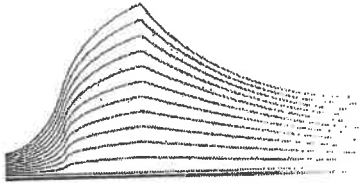
De secretaris

H. Verlinden

M. Serlippens

⁸ Tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid.

⁹ Betreffende de oprichting van een commissie van beroep tegen de beslissing van de uitbetalingsactor over de toelagen in het kader van het gezinsbeleid of tegen het uitblijven ervan.

Repertoriumnummer 2022/ 000623
Datum van uitspraak 07/02/2022
Rolnummer 21/75/A
Aud. nr. 21/4/04/1
kinderbijslag
Eindvonnis EVT Tegensprekelijk eindvonnis

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €

FONDS

AFSCHRIFT
Art. 792 G.W.
Vrij van rechten.

Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vonnis

Kamer 6

wonende te _____ RRN
 in haar hoedanigheid van wettige voogd van de volgende minderjarige
 kinderen:

- (1) geboren op _____
- (2) geboren op _____
- (3) geboren op _____
- (4) geboren op _____
- (5) geboren op _____
- (6) geboren op p _____
- (7) geboren op _____
- (8) geboren op _____
- (9) geboren op _____

eisende partij

vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____ advocaten

TEGEN:

HET AGENTSCHAP OPGROEIEN REGIE (“OPGROEIEN REGIE”), Vlaams publiekrechtelijk vormgegeven intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid opgericht bij Vlaams Decreet van 30 april 2004, zoals gewijzigd bij Decreet van 1 maart 2019, met hoofdzetel te 1060 Brussel, Hallepoortlaan 27, KBO nr. 0886.886.638

verwerende partij

vertegenwoordigd door mr. _____ advocaat

1 PROCEDURE

De rechtbank neemt kennis van en houdt rekening met:

- de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken
- de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek
- het Decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid (BS 31 juli 2018) (hierna “Groeipakketdecreet”)
- het Ministerieel besluit van 13 maart 2019 houdende de nadere regels over de diverse hoedanigheden van het rechtgevend kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslagen, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen (BS 16 mei 2019)
- het gedinginleidend verzoekschrift, neergelegd via e-deposit op 14 januari 2021
- de beschikking (art. 747 §1 en 2 Ger.W.) van 8 maart 2021

- de conclusies en de stukken van de beide partijen
- het administratief dossier van OPGROEIEN REGIE.

Op de zitting van 10 januari 2022 hebben de partijen gepleit. Na de sluiting van de debatten heeft het Openbaar Ministerie, in de persoon van mevrouw V. MAROCCHI, Substituut-arbeidsauditeur, een mondeling advies gegeven, waarop door de eisende partij nog gerepliceerd werd. Hierna heeft de rechtbank de zaak in beraad genomen.

2 VORDERING

Met haar verzoekschrift van 14 januari 2021 tekende mevrouw _____ beroep aan tegen de beslissing van de GESCHILLENCOMMISSIE GROEIPAKKET van 9 oktober 2020 (*“de bestreden beslissing”*). Volgens haar syntheseconclusie van 29 oktober vraagt mevrouw concreet het volgende:

- *“De vorderingen van eiseres ontvankelijk en gegrond te verklaren en zodoende;*
- *Voor zover als nodig de bestreden beslissing van de Geschillencommissie Groeipakket teniet te doen én;*
- *De oorspronkelijke aanvraag van mevrouw _____ dd. 12/03/2018, en later aangevuld op 23/05/2018, goed te keuren en het groeipakket als volgt toe te kennen:*
 - o Voor _____ : *vanaf 01/01/2019 t.e.m. juni 2019;*
 - o Voor _____ en _____ : *vanaf 01/01/2019 t.e.m. februari 2020;*
 - o Voor _____ en _____ *vanaf januari 2019 t.e.m. maart 2020;*

In ieder geval:

- *Het te wijzen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande de aanwending van welk rechtsmiddel ook en zonder borgstelling noch mogelijkheid tot kantonnement;*
- *Kosten naar recht.”*

3 FEITEN

Uit het dossier blijkt dat de eisende partij het niet eens is met de beslissing van 9 oktober 2020 van de GESCHILLENCOMMISSIE GROEIPAKKET, waaruit de volgende –voor de huidige procedure relevante- passages kunnen aangehaald worden (stuk 1 eisende partij):

[...]

2. Over de feiten van de zaak

2.1. Verzoekster treedt op als voogd van de minderjarige kinderen:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.

Deze kinderen hebben allen de Burundese nationaliteit en hebben als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in België asiel aangevraagd.

Voordien was mevrouw _____ in Burundi als voogd aangesteld voor deze kinderen. Zij heeft op 12 maart 2018 een aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag ingediend bij _____ voor 19 van de 24 kinderen die toen reeds in België waren en nadien eveneens voor de andere 5 kinderen die later in België zijn aangekomen.

Tijdens de lopende asielprocedures werd verzoekster op 4 maart 2019 als voogd aangesteld met ingang van 1 maart 2019 voor de 24 kinderen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de kinderen evenwel tot de betwiste beslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019 steeds waren ingeschreven op het adres van mevrouw [naam] Zij maakten eveneens steeds deel uit van haar gezin met uitzondering van de kinderen [naam] en [naam] (kinderen 21 en 24) vanaf 16 mei 2019.

Een controle ter plaatse d.d. 10 december 2018 door [naam] heeft geen onregelmatigheden aan het licht gebracht en bevestigde het verblijf van de kinderen op dat ogenblik in het gezin van mevrouw [naam].

Na de betwiste weigeringsbeslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019, diende verzoekster op 2 september 2019 een klacht in bij de Klachten- en bemiddelingsdienst van het VUTG.

2.2. Naar aanleiding van de behandeling van deze klacht en van voorliggend verzoekschrift, heeft verwerende partij het dossier opnieuw onderzocht en een herzieningsbeslissing genomen op 17 maart 2020.

Bij deze herzieningsbeslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020 werd mevrouw [naam] meegedeeld dat er Groeipakket kon worden toegekend op basis van een geldig attest van immatriculatie, voor de volgende kinderen, voor welbepaalde periodes:

- *[naam] (kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw met ingang van 1 december 2019;*
- *[naam] (kind 2) voor de periodes van 1 maart 2019 tot en met 31 oktober 2019 en van 1 december 2019 tot en met 31 januari 2020;*
- *[naam] (kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en van 1 november 2019 tot en met 29 februari 2020;*
- *[naam] (kind 4) voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019;*
- *[naam] (kind 5) voor de periode van 1 februari 2019 tot en met 29 februari 2020;*
- *[naam] (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;*
- *[naam] (kind 7) voor de periodes van 1 februari 2019 tot en met 30 april 2019, van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;*
- *[naam] (kind 8) voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 31 december 2019.*

Het recht op Groeipakket werd daarbij opnieuw geweigerd voor de overige periodes voor deze kinderen en integraal voor de andere kinderen (kinderen 9

t.e.m. 24) vermits niet bleek dat zij voor de desbetreffende periodes gemachtigd of toegelaten waren in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980.

2.3. Bij pleitnota van 8 september 2020 heeft verzoekster de feitelijke situatie verder als volgt verduidelijkt:

"1.

Mevrouw _____ heeft in 2015 een stichting opgericht (vernoemd naar haar overleden echtgenoot, tevens voormalig president van Burundi; _____ om kinderen uit Burundi in nood te helpen.

Op deze manier wil zij kwetsbare kinderen (weeskinderen, in de steek gelaten kinderen of kinderen die in extreme armoede leven) helpen door onder andere hun scholing te waarborgen.

De Burundese autoriteiten hebben, met instemming van de families, mevrouw _____ de civiele voogdij toevertrouwd over de 24 minderjarigen die momenteel in haar huis in Grimbergen (of recentelijk voor sommige in het huis van haar dochter, _____) wonen.

Zij heeft er zich toe verbonden om in al hun behoeften te voorzien, in ieder geval tot zij meerderjarig zijn.

Sommige van deze kinderen zijn wees langs moeder- of vaderszijde of beide.

Anderen hebben ernstige moeilijkheden ervaren in hun land van herkomst en worden geholpen om die reden.

2.

Mevrouw _____ is in 1998 bij de FAO gestart met werken. Het FAO is een gespecialiseerd VN-agentschap (FOOD AND AGRICULTURE ORGANIZATION), waardoor ze in staat was om voor de meeste kinderen VN-familiecertificaten te verkrijgen, waarmee [ze] met de kinderen zonder visum naar het buitenland kon reizen.

De kinderen zijn in verschillende golven in België aangekomen, van juni 2015 tot mei 2018.

De kinderen vinden allemaal dat ze één grote familie vormen; mevrouw _____ wordt gezien als de moeder en alle kinderen als broers en zussen.

Sommige van hen zouden een biologische link hebben, maar ze lijken die niet allemaal te kennen. Mevrouw _____ is een zeer belangrijk en geruststellend figuur voor de kinderen. Ze probeert zo goed mogelijk voor elk van hen te zorgen en zorgt ervoor dat ze de juiste hulp krijgen.

De dienst Voogdij had in eerste instantie geweigerd de voogdij over deze kinderen op zich te nemen.

Er was echter een ommekeer op 2 juni 2017, toen de dienst Voogdij in het belang van de kinderen besliste om NBMV-voogden toe te kennen.

De opgegeven redenen hiervoor waren de volgende: inconsistenties in de dossiers, het grote aantal minderjarigen (allemaal, op dat moment, in asielprocedures), de jonge leeftijd van een aantal van hen en het feit dat mevrouw _____ op dat moment niet regelmatig in België verbleef. Immers, mevrouw _____ werkte op dat moment namelijk voor de FAO in Italië en kwam enkele weekenden

per maand naar België. Sinds eind maart 2019 is mevrouw gepensioneerd en verblijft ze permanent in België in haar huis in Ze is thans dus meer beschikbaar voor de kinderen, en ze heeft recent een veel groter huis gekocht om alle kinderen zo goed mogelijk te kunnen huisvesten

Niettemin had de Dienst Voogdij de kinderen ondertussen dus geïdentificeerd als niet begeleide minderjarige vluchtelingen (NMBV), waardoor mevrouw werd aangesteld als voogd van de 24 kinderen (zie stuk 5).

Mevrouw is door Pleegzorg officieel erkend als pleegmoeder voor 9 kinderen (de meest kwetsbare).

Sinds 13 maart 2020 is de dochter van mevrouw erkend als pleegmoeder voor 5 kinderen

Omdat mevrouw en haar dochter in dezelfde straat wonen, blijven de kinderen elkaar heel regelmatig zien en leven ze vaak samen als één groot gezin."

[...]

6. Beoordeling ten gronde

De discussie in voorliggende zaak betreft de vraag of de verblijfssituatie van de 24 kinderen al dan niet toelaat een recht op Groeipakket toe te kennen.

6.1 Situering juridisch begrip 'niet begeleide minderjarige vreemdeling'

Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) wordt als volgt gedefinieerd in artikel 61/14, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet):

"niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV): een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002".

Voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen bestaat er een bijzondere verblijfsprocedure. Naast deze bijzondere verblijfsprocedure kan de NBMV er ook voor kiezen om een of meer andere verblijfsprocedure(s) te volgen:

- asiel
- slachtoffer mensenhandel of mensensmokkel
- humanitaire regularisatie
- medische regularisatie

Er mogen meerdere procedures tegelijk gevoerd worden.

Aldus bepaalt artikel 61/15 Vreemdelingenwet:

"Ongeacht er een andere procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van dit hoofdstuk indienen bij de minister of zijn gemachtigde. De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten."

Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat voor de kinderen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend (cf. de asielprocedure conform artikel 50 Vreemdelingenwet). Uit de voorgelegde stukken blijkt ook dat de kinderen een 'bijlage 26' ontvingen. Dit document registreert de asielaanvraag die de asielzoeker doet bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De asielzoeker kan zich vervolgens met dit document aanbieden bij de gemeente met het oog op de afgifte van een 'attest van immatriculatie model A' (oranje kaart). De asielzoeker wordt ingeschreven in het wachtregister. De geldigheidstermijn van het attest van immatriculatie varieert per verblijfsstatuut: voor verzoekers om internationale bescherming is de geldigheidstermijn 4 maanden (5 keer verlengbaar met telkens 4 maanden, nadien verlenging met telkens één maand).

Na inzage van de bijlage 26 en controle van de effectieve verblijfplaats, overhandigt het gemeentebestuur een attest van immatriculatie dat kan verlengd worden tot aan de definitieve afsluiting van de asielprocedure en dus tot wanneer er geen beroep meer mogelijk is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) of wanneer de RW een weigeringsbeslissing heeft genomen.

[...]

6.3 Toepassing in voorliggend geschil

Voor alle 24 kinderen waarop de betwiste beslissing van verwerende partij d.d. 21 mei 2019 betrekking heeft, werd er asiel aangevraagd, waardoor zij allen in het wachtregister werden ingeschreven.

Geen enkel kind heeft dienaangaande op heden een gunstige beslissing bekomen zodat ook geen verblijfstitel werd afgeleverd die zou toelaten vast te stellen dat zij toegelaten of gemachtigd zouden kunnen zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de bepalingen van artikel 2,2° van het Ministerieel besluit van 13 maart 2019 waarbij de situatie van een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie werd gelijkgesteld met een toelating of machtiging in België te verblijven (cfr. supra). Zij stelt daarbij dat de kinderen derhalve voldoen aan de desbetreffende voorwaarde vermits zij over een attest van immatriculatie beschikken, althans tot de negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor zover voor het desbetreffende kind van toepassing.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat voor verscheidene van de 24 kinderen, de asielaanvraag werd ingediend als 'begeleide minderjarige' i.p.v. 'niet-begeleide minderjarige' (stuk 6 van de door verzoekster neergelegde stukken bundel).

Desalniettemin blijkt uit de beslissingen d.d. 4 maart 2019 van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waarbij verzoekster als voogd voor alle 24 kinderen werd aangesteld met ingang van 1 maart 2019, dat de kinderen allen als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn erkend en derhalve voldoen aan de definitie van niet-begeleide minderjarige vreemdeling als bepaald bij artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 van de Programmawet van 24 december 2002 (art. 479)9.

Bijgevolg kan de gelijkstelling van artikel 2, 2° van het MB van 13 maart 2019 wel degelijk worden toegepast voor zover voor het desbetreffende kind de betreffende periode is gedekt door een geldig attest van immatriculatie.

Uit de raadplegingen van de nationaliteitsvoorwaarden in het Rijksregister en uit de door verzoekster voorgelegde stukken, blijkt dat enkel volgende kinderen over een attest van immatriculatie beschikten, geldig voor beperkte periodes:

- *(kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw van december 2019 tot en met mei 2020;*
- *(kind 2) voor de periodes van maart 2019 tot en met oktober 2019 en van december 2019 tot en met januari 2020;*
- *(kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van juni 2019 tot en met september 2019 en van november 2019 tot en met februari 2020;*
- *(kind 4) voor de periode van maart 2019 tot en met september 2019;*
- *(kind 5) voor de periode van februari 2019 tot en met februari 2020;*
- *(kind 6) voor de maanden maart en april 2019;*
- *(kind 7) voor de periodes van februari 2019 tot en met april 2019, van juni 2019 tot en met september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;*
- *(kind 8) voor de maanden december 2019 en januari 2020*

Vermits enkel het verblijf van deze kinderen voor de hierboven per kind vermelde periodes is gedekt door een geldig attest van immatriculatie, kan slechts voor deze periodes de bij artikel 2, 2° van het MB van 13 maart 2019 verleende gelijkstelling worden toegepast en Groeipakket voor het desbetreffende kind worden toegekend.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat verwerende partij bij haar herzieningsbeslissing van 17 maart 2020 reeds het Groeipakket conform deze vaststellingen heeft toegekend.

In de pleitnota d.d. 8 september 2020 argumenteert verzoekster ten aanzien van deze herzieningsbeslissing dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte is van het feit dat een attest van immatriculatie telkens na de geldigheidsduur van 4 maanden wordt verlengd zolang de asielprocedure loopt en er (nog) geen negatieve beslissing aangaande de asielaanvraag werd genomen. Verzoekster stelt dat dientengevolge de kinderen wel degelijk voldeden aan de verblijfsvoorwaarde tot het einde van hun respectievelijke asielprocedure vermits zij steeds bleven ingeschreven in het wachtregister.

Er dient diengaangaande te worden vastgesteld dat de bij artikel 2 van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 toegestane uitzondering voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, uitdrukkelijk verwijst naar een verblijfsdocument (attest van immatriculatie) en niet naar de inschrijving van het kind in enig register (al dan niet het wachtregister) noch naar enige procedure met het oog op het verkrijgen van een toelating of machtiging om in België te verblijven of er zich te vestigen, noch naar de stand van dergelijke procedure.

Vermits een uitbetalingsactor zich aangaande de afgifte of verlenging van een attest van immatriculatie niet in de plaats kan stellen van de daartoe bevoegde administratieve instanties, dient te worden geconcludeerd dat de bij voormeld ministerieel besluit toegekende vrijstelling enkel kan worden verleend indien het verblijf van het kind voor de desbetreffende periode effectief door een attest van immatriculatie is gedekt.

De argumentatie van verzoekster waarbij zij laat uitschijnen dat de kinderen zolang de asielprocedure liep, sowieso in het bezit waren van een attest van immatriculatie (cf. 'De minderjarigen waarvan verzoekster voogd is, waren op het moment van de aanvraag allemaal in een lopende asielprocedure en dus in het bezit van een attest van immatriculatie.') is een verkeerde veronderstelling. Uit de Verblijfswet en de uitgebreide info op de website van het Agentschap Inburgering & Integratie blijkt zeer duidelijk dat de betrokken asielzoeker (of de voogd zoals in casu voor een minderjarige asielzoeker) zich met de bijlage 26 moet aanbieden bij de gemeente. De betrokkene moet daarvoor dus zelf actie ondernemen, ook bij elke verlenging die nodig is aangezien het afgegeven attest van immatriculatie steeds een vervaldatum bevat. In die zin is ook de brief van verwerende partij waarin vermeld wordt 'Tijdens de procedure is de niet-begeleide minderjarige in het bezit van een attest van immatriculatie en voldoet de jongere aan de verblijfsvoorwaarde.' niet volledig correct. De jongere zal enkel in het bezit zijn van een attest van immatriculatie als hij daarvoor de nodige administratieve stappen heeft ondernomen bij de gemeente, en de gemeente het attest van immatriculatie heeft afgegeven.

Er dient hieruit te worden afgeleid dat wanneer er hiaten zijn tussen de attesten van immatriculatie, waardoor niet elke kalendermaand afgedekt is zoals in casu, het niet anders kan dan dat betrokkene zich niet tijdig bij de gemeente heeft aangeboden op de vervaldatum, of mogelijks niet op het grondgebied aanwezig was op dat moment.

6.4 Vaststelling van de nationaliteitsvoorwaarde voor kinderen jonger dan 12 jaar

Verzoekster insinueert in de samenvattende tabel in haar verzoekschrift dat de kinderen tot zij de leeftijd van 12 jaar bereiken, de verblijfssituatie van mevrouw volgen en zodoende als toegelaten en gemachtigd dienen te worden beschouwd.

Verzoekster lijkt hiermee te verwijzen naar de bepalingen van artikel 2, 3e lid BVR Rechtgevend Kind op grond waarvan indien in hoofde van het kind niet kan bewezen worden dat het toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen, deze voorwaarde gecontroleerd wordt in hoofde van de persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent.

Artikel 2, 3e lid BVR Rechtgevend Kind bepaalt als volgt:

"Als voor het rechtgevend kind zelf niet aangetoond kan worden dat het de toelating heeft of dat het gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen conform de voormelde wet, wordt die voorwaarde gecontroleerd via de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent als vermeld in het Rijksregister.

De bisnota aan de Vlaamse Regering verduidelijkt dit als volgt: "De persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent, is de persoon die als dusdanig in het Rijksregister staat genoteerd. Deze praktijk vloeit uit de ervaring die men met dergelijke dossiers heeft in het kader van de gewaarborgde gezinsbijslag. Het blijkt dat voor kinderen onder twaalf jaar het moeilijk is een geactualiseerde verblijfsstatus te vinden in het rijksregister, die men wet vindt voor een ouder van het kind. Voldoet deze persoon aan de gestelde voorwaarde, dan is deze ook in hoofde van het kind vervuld."

Voor kinderen jonger dan 12 jaar wordt er geen verblijfstitel noch een attest van immatriculatie afgeleverd, ongeacht de verblijfssituatie.

Vermits mevrouw voogd was van de kinderen naar Burundees recht en instaat voor de opvoeding van de kinderen, zou zij eventueel als een ouderfiguur voor de kinderen kunnen worden beschouwd, zodat de vraag rijst of zij als een 'persoon die het verblijfsrecht van het kind opent' kan worden beschouwd als bedoeld in de bepalingen van artikel 2, 3e lid BVR Rechtgevend Kind

Mevrouw beschikt over een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart) geldig van 12 oktober 2018 tot 24 februari 2021.

Indien een kind de facto de verblijfssituatie van een ouder (of andere begeleidende persoon) volgt, zou het kind vanaf de leeftijd van 12 jaar beschikken over hetzelfde of een gelijkwaardig verblijfsdocument als die ouder (of andere begeleidende persoon).

In casu dient te worden vastgesteld dat de kinderen die reeds de leeftijd van 12 jaar hebben bereikt nooit een identiteitskaart voor vreemdelingen hebben ontvangen,

maar enkel een attest van immatriculatie in het kader van hun eigen, nog lopende asielprocedure.

Hieruit volgt dat ook de kinderen jonger dan of tot de leeftijd van 12 jaar enkel een attest van immatriculatie zouden hebben gekregen mochten ook voor deze kinderen documenten worden afgeleverd.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat in casu mevrouw niet kan worden beschouwd als 'een persoon die het verblijfsrecht voor het kind opent' en er evenmin op grond van artikel 2, derde lid BVR Rechtgevend Kind kan worden aangenomen dat de kinderen jonger dan of tot de leeftijd van 12 jaar voldoen aan de verblijfsvoorwaarde.

6.5 Besluit

Gezien in toepassing van de bepalingen van artikel 2, 4e lid BVR Rechtgevend Kind de gelijkstelling met de voorwaarde van toelating of machtiging tot verblijf uitsluitend tot de bevoegdheid van de Minister behoort, dient te worden vastgesteld dat er in casu slechts Groeipakket kan worden toegekend voor zover het kind voor de desbetreffende maand over een attest van immatriculatie beschikt.

7. Beslissing

Gelet op het Decreet van 27 juli 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid (BS 31 juli 2018), artikelen 104-114;

Gelet op het Besluit van 29 juni 2018 van de Vlaamse Regering betreffende de oprichting van een commissie van beroep tegen de beslissing van de uitbetalingsactor over de toelagen in het kader van het gezinsbeleid of tegen het uitblijven ervan;

Na beraadslaging en om al de voormelde elementen, oordeelt de Geschillencommissie dat de vordering van de verzoekster ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond is in de mate dat het recht op kinderbijslag bij de initiële beslissing van 21 mei 2019 ten onrechte integraal voor alle kinderen werd geweigerd en dient te worden vastgesteld dat bij de herzieningsbeslissing van verwerende partij d.d. 17 maart 2020 terecht kinderbijslag in het Groeipakket werd toegekend voor:

- *(kind 1) voor de maand januari 2019, voor de periode van 1 juli 2019 tot en met 30 september 2019 en opnieuw met ingang van 1 december 2019; o*
- *(kind 2) voor de periodes van 1 maart 2019 tot en met 31 oktober 2019 en van 1 december 2019 tot en met 31 januari 2020;*
- *(kind 3) voor de maanden februari en maart 2019 en de periodes van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en van 1 november 2019 tot en met 29 februari 2020;*
- *(kind 4) voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019;*

- (kind 5) voor de periode van 1 februari 2019 tot en met 29 februari 2020;
- (kind 6) voor de maanden maart en april 2019;
- (kind 7) voor de periodes van 1 februari 2019 tot en met 30 april 2019, van 1 juni 2019 tot en met 30 september 2019 en voor de maanden december 2019 en januari 2020;
- (kind 8) voor de maanden december 2019 en januari 2020.

De Geschillencommissie stelt vast dat verwerende partij voor het overige het recht op Groeipakket terecht weigerde gezien niet is aangetoond dat was voldaan aan de voorwaarde van toelating of machtiging in België te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980 zoals bepaald bij artikel 8, §1, le lid Groeipakketdecreet.

[...]

Aangezien de voogd van de 9 minderjarige kinderen die op het moment van de oorspronkelijke aanvragen de leeftijd van 12 jaar nog niet bereikt hadden en aan wie het recht op groeipakket geweigerd werd, nl. mevrouw _____ zich hiermee niet kon verzoenen, maakte zij op 14 januari 2021 haar zaak aanhangig bij deze rechtbank.

4 BEVOEGDHEID

Art. 580, 8°, b) Ger.W. in de versie zoals van toepassing in het Vlaams Gewest bepaalt:

“De arbeidsrechtbank neemt kennis:

[...]

8° van de geschillen betreffende de toepassing van:

[...]

b) het decreet van 27 april 2018 tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid, met uitzondering van de geschillen over de aanwijzing van de begunstigden van toelagen in het kader van het gezinsbeleid, zoals gedefinieerd in artikel 3, §3, 1°, van hetzelfde decreet”

Het staat niet ter discussie dat het huidige geschil een geschil betreft inzake de toepassing van het Groeipakketdecreet. Aangezien de uitzonderingsbepaling niet van toepassing is (geen geschil inzake de aanwijzing van de begunstigden van toelagen), is de arbeidsrechtbank materieel bevoegd.

Deze rechtbank is derhalve materieel bevoegd om kennis te nemen van het huidige geschil.

5 ONTVANKELIJKHEID

Art. 115 §1 Groeipakketdecreet bepaalt het volgende:

*“Een partij bij een geschil waarover de geschillencommissie heeft geoordeeld, kan, op straffe van verval, binnen drie maanden na de kennisgeving van de beslissing van de geschillencommissie beroep instellen bij de bevoegde rechtbank.
Het agentschap Opgroeien regie wordt aangewezen als verwerende partij.”*

Art. 22 van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de oprichting van een commissie van beroep tegen de beslissing van de uitbetalingsactor over de toelagen in het kader van het gezinsbeleid of tegen het uitblijven ervan (BS 12 oktober 2018) bepaalt:

*“De commissie brengt de betrokken partijen op de hoogte van haar beslissing met een aangetekende zending of via elektronische post met ontvangstmelding.
De commissie stelt haar beslissing op in een begrijpelijke taal die voor iedereen toegankelijk is, en vermeldt dat binnen drie maanden na de kennisgeving van de beslissing bij de bevoegde rechtbank, waarvan ze de concrete contactgegevens opgeeft, een beroep ingesteld kan worden.
De termijn van drie maanden om beroep in te stellen bij de bevoegde rechtbank, gaat in vanaf de derde dag na de dag waarop de partij op de hoogte is gebracht van de beslissing, vermeld in artikel 22, eerste lid.”*

Uit art. 1, 5° van hetzelfde besluit blijkt dat “werkdag” begrepen moet worden als “iedere dag die geen zaterdag, zondag of feestdag is”.

Het beroep tegen een beslissing van de geschillencommissie moet dus op straffe van verval bij de bevoegde arbeidsrechtbank worden ingesteld binnen de drie maanden te rekenen vanaf de derde werkdag na de dag van de kennisgeving.

De bestreden beslissing van de geschillencommissie dateert van 9 oktober 2020. Uit het administratief dossier blijkt dat deze met een aangetekende brief die verstuurd werd op 16 oktober 2020 (vrijdag) ter kennis gebracht werd van mevrouw . De termijn van drie maanden om beroep aan te tekenen, ging derhalve in op 21 december 2020 (woensdag). Mevrouw . tekende beroep aan met een verzoekschrift dat werd neergelegd op 14 januari 2021. Dit is binnen de vervaltermijn van 3 maanden. Het beroep van mevrouw . is ontvankelijk.

6 BEOORDELING

6.1

Mevrouw _____ meent dat er voor de 9 kinderen waarop deze procedure betrekking heeft en die jonger dan 12 jaar waren op het ogenblik dat de aanvraag om gezinsbijslag te verkrijgen op 12 maart 2018 (aangevuld op 23 mei 2018) werd ingediend, in de door haar opgegeven periodes vanaf 1 januari 2019, een recht op gezinsbijslag bestaat.

6.2

Art. 8 §1 Groeipakketdecreet bepaalt (enkel de voor dit geschil relevante bepalingen worden aangehaald):

“§1. Een kind geeft recht op gezinsbijslagen als het:
1° zijn woonplaats heeft in het Nederlandse taalgebied. Het kind van wie het bewijs niet geleverd wordt dat het de Belgische nationaliteit bezit, moet toegelaten of gemachtigd zijn om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen overeenkomstig de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
[...]
De Vlaamse Regering kan algemene vrijstellingen van het eerste lid, 1° bepalen.
[...]”

Voor kinderen die niet de Belgische nationaliteit hebben, is de algemene regel dus dat zij maar recht geven op gezinsbijslagen wanneer zij zijn toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven of zich er te vestigen en dit overeenkomstig de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31 december 1980, hierna “Vreemdelingenwet”).

Er wordt evenwel bepaald dat er door de Vlaamse Regering algemene vrijstellingen voorzien kunnen worden.

Dit heeft de Vlaamse Regering gedaan via het besluit van 5 oktober 2018 tot vaststelling van de diverse hoedanigheden van het rechtgevend kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslagen, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen (BS 18 december 2018). In de versie zoals van toepassing vanaf de totstandkoming van dit besluit tot en met 4 juni 2020 (zijnde de voor dit geschil relevante periode) luidde het art. 2 van dit besluit als volgt:

“Het recht op gezinsbijslagen van een kind dat de Belgische nationaliteit niet bezit als vermeld in artikel 8, § 1, eerste lid, 1°, van het decreet van 27 april 2018, ontstaat vanaf de datum waarop de beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht conform de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt genomen.

In afwijking van het eerste lid ontstaat het recht op gezinsbijslagen voor het kind dat vluchteling is in de zin van de voormelde wet, vanaf de datum van de aanvraag van de vluchtelingenstatus.¹

Als voor het rechtgevend kind zelf niet aangetoond kan worden dat het de toelating heeft of dat het gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen conform de voormelde wet, wordt die voorwaarde gecontroleerd via de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent als vermeld in het Rijksregister.

De minister bepaalt wat met de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf gelijkgesteld wordt.”

In het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 houdende de nadere regels over de diverse hoedanigheden van het rechtgevend kind en betreffende de vrijstellingen van de toekenningsvoorwaarden voor de gezinsbijslagen, de startbedragen geboorte en adoptie en de universele participatietoelagen (BS 16 mei 2019) bepaalde de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, in uitvoering van het hierboven vermelde laatste lid, *“wat met de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf gelijkgesteld wordt”* en dit met ingang van 1 januari 2019:

“Art. 2 In uitvoering van artikel 2, vierde lid, van het besluit van 5 oktober 2018 wordt het kind in de volgende situaties geacht te voldoen aan de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf:

1° het kind dat het slachtoffer is van mensenhandel- of smokkel, geattesteerd door een door de federale overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van mensenhandel of op het grondgebied verblijvend door middel van een attest van immatriculatie;

2° een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie;

¹ **Nota van de rechtbank:** Uit het 2de lid zou men kunnen concluderen dat het aanvragen van de vluchtelingenstatus volstond voor een kind op recht te hebben op gezinsbijslagen. Deze conclusie wordt evenwel uitgesloten door de uitdrukkelijke vermelding *“voor het kind dat vluchteling is in de zin van de voormelde wet”*. Een vluchteling in de zin van de wet van 15 december 1980 is de vreemdeling die als dusdanig is erkend en niet degene die zich slechts vluchteling heeft verklaard of gevraagd heeft om als dusdanig te worden erkend (Cass. 13 mei 1996, AR S.95.0118.N en S.95.0119.N, www.juportal.be). Deze bepaling had dus enkel tot gevolg dat er retroactief gezinsbijslagen werden toegekend vanaf het indienen van de aanvraag om erkend te worden als vluchteling (verzoek om internationale bescherming) bij een effectieve erkenning als vluchteling. Voor wie niet erkend werd als vluchteling, ontstond er ook geen retroactief recht op gezinsbijslagen.

Het 2de lid luidt met ingang van 4 juni 2020 (en tot op heden):

“Met behoud van de toepassing van de in het vierde lid vermelde bevoegdheid van de minister, ontstaat het recht op gezinsbijslagen voor het kind dat erkend vluchteling is, vanaf de datum waarop de beslissing van erkenning van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 48/3 van de voormelde wet, wordt genomen.”

De retroactieve toekenning wordt dus uitgesloten vanaf 4 juni 2020. Vanaf dan is er maar een recht op gezinsbijslag vanaf de datum van erkenning als vluchteling.

3° voor het kind dat niet toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen, waarvan één van de ouders Belg is of toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen.”

6.3

De 9 kinderen waarop deze procedure betrekking heeft, hebben weliswaar hun woonplaats in het Nederlandse taalgebied, doch het staat niet ter discussie dat zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit.

Om recht te geven op gezinsbijslagen moeten zij dus in principe toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven overeenkomstig de Vreemdelingenwet (art. 8 §1 Groeipakketdecreet), in welk geval zij recht zullen hebben op de gezinsbijslagen vanaf de beslissing van toekenning van het verblijfsrecht (art. 2, 1ste lid Besluit Vlaamse Regering 5 oktober 2018).

Het staat evenmin ter discussie dat zij voor wat de betwiste periode betreft, niet het voorwerp uitmaken van een beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht overeenkomstig de Vreemdelingenwet. Zij kunnen hieraan dan ook geen recht op gezinsbijslagen ontleen.

Desgevallend zouden zij nog recht kunnen hebben indien zij zich bevinden in één van de situaties die door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin gelijkgesteld werden met de *“voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf”* (art. 2, laatste lid Besluit Vlaamse Regering 5 oktober 2018). Drie specifieke situaties werden door de minister gelijkgesteld (art. 2 Vlaams Ministerieel Besluit 13 maart 2019). De eerste en de derde situatie zijn in geen geval aan de orde:

- de eerste situatie betreft het kind dat slachtoffer is van mensenhandel of smokkel geattesteerd door een gespecialiseerd centrum: dergelijk attest ligt niet voor); en
- de derde situatie betreft het kind waarvan één van de ouders Belg is of toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven: voor geen enkele van de kinderen wordt voorgehouden dat één van de ouders Belg is; voor geen enkele van de kinderen is één van de ouders gemachtigd om in België te verblijven.

Blijft dan nog enkel de 2de situatie over, nl. *“een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie”*. De 9 kinderen hebben het statuut van niet-begeleide minderjarige vreemdeling (de beslissing van de geschillencommissie verwijst in dat verband naar een beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 4 maart 2019). Zij kunnen echter geen van allen voor de betwiste periode een attest van immatriculatie voorleggen.

Bijgevolg kunnen zij zich niet beroepen op de ministeriële gelijkstelling voorzien in art. 2, 2° Vlaams Ministerieel Besluit 13 maart 2019.

6.4

Mevrouw beroept zich in haar eerste middel evenwel op art. 2, 3de lid van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 oktober 2018:

“Als voor het rechtgevend kind zelf niet aangetoond kan worden dat het de toelating heeft of dat het gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen conform de voormelde wet, wordt die voorwaarde gecontroleerd via de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent als vermeld in het Rijksregister.”

Op de zitting van 10 januari 2022 gaf haar raadsman aan dat zij evenwel niet langer aandringt op dit middel en dat enkel het tweede middel (exceptie van onwettigheid, zie verder) gehandhaafd wordt.

De rechtbank moet op dit middel in principe dan ook niet meer antwoorden.

Voor de goede orde merkt de rechtbank evenwel op dat in dit 3de lid duidelijk wordt verwezen naar *“de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent als vermeld in het Rijksregister”*. Mevrouw [naam] toont niet aan en maakt ook niet aannemelijk dat er voor wat betreft de 9 kinderen dergelijke persoon is vermeld in het Rijksregister. Mevrouw [naam] toont ook niet aan waarom de persoon bij wie de kinderen verblijven, zijnde mevrouw [naam] zou kunnen/moeten beschouwd worden als de persoon die het verblijfsrecht van het kind opent. Het feit dat zijzelf beschikte over een geldige verblijfstitel (C-kaart) volstaat niet, net zomin als het feit dat zij hun voogd zou zijn naar Burundees recht (wat trouwens ook niet wordt aangetoond voor de rechtbank) of het feit dat zij op de kids-ID van een aantal van deze kinderen wordt aangeduid als de te contacteren persoon.

Er kan niet op grond van art. 2, 3de lid Besluit van de Vlaamse Regering van 5 oktober 2018 worden aangenomen dat de 9 kinderen voldoen aan de verblijfsvoorwaarde.

6.5

Als tweede middel stelt mevrouw [naam] dat er toepassing gemaakt moet worden van art. 159 GW. Volgens mevrouw [naam] worden kinderen ouder dan en jonger dan 12 jaar op een volstrekt onredelijke wijze verschillend behandeld door de Vlaamse Regering. Mevrouw [naam] houdt met name voor dat art. 2, 2° van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 een onterecht onderscheid invoert tussen niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ouder en jonger dan 12 jaar door te eisen dat een attest van immatriculatie wordt voorgelegd, hoewel die niet voorhanden is of kan zijn voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen jonger dan 12 jaar. Conform art. 159 GW dient dit artikel volgens mevrouw [naam] buiten beschouwing te worden gelaten aangezien het in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Mevrouw [naam] beroept zich dus op de zgn. exceptie van onwettigheid.

Art. 159 GW bepaalt:

“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”

Dit artikel laat de rechtbank toe en verplicht haar zelfs om de bepalingen van een ministerieel besluit die strijdig zouden worden bevonden met grondwettelijke

bepalingen, zoals het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel opgenomen in de art. 10 en 11 GW, niet toe te passen.

De eerste vraag die beantwoord moet worden, is of mevrouw _____ terecht aanvoert dat er met art. 2, 2° van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 effectief een ongrondwettig verschil in behandeling werd ingevoerd tussen niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van 12 jaar en ouder enerzijds en niet-begeleide minderjarige vreemdelingen jonger dan 12 jaar anderzijds.

Art. 2, 2° van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 bepaalt:

“In uitvoering van artikel 2, vierde lid, van het besluit van 5 oktober 2018 wordt het kind in de volgende situaties geacht te voldoen aan de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf:

2° een niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie”

Mevrouw _____ stelt dat er geen attest van immatriculatie voorhanden is of kan zijn voor minderjarige vreemdelingen jonger dan 12 jaar.

Uit de stukken die mevrouw _____ bijbrengt, blijkt dat er klaarblijkelijk door steden en gemeenten geen attesten van immatriculatie worden afgeleverd aan kinderen onder de 12 jaar. Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing van de geschillencommissie groeipakket.

Het attest van immatriculatie is een voorlopig verblijfsdocument (zie bv. punt 4 in deel I.B Ministeriële Omzendbrief van 17 juli 2001 (BS 28 augustus 2001) “Preciseringen aangaande de rol van het gemeentebestuur in het kader van de toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede aangaande de taken van bepaalde bureaus van de Dienst Vreemdelingenzaken”)

De Vreemdelingenwet bevat geen bepalingen die het attest van immatriculatie en de uitreiking ervan betreffen.

Art. 74 KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend een attest van immatriculatie wordt afgeleverd door het bestuur. Er wordt geen enkel onderscheid gemaakt tussen vreemdelingen van 12 jaar of ouder enerzijds en vreemdelingen jonger dan 12 jaar anderzijds, zoals ook werd gesteld door het Openbaar Ministerie in zijn mondeling advies op de zitting van 10 januari 2022.

Ook elders in dit KB wordt geen onderscheid gemaakt voor wat betreft het uitreiken van een attest van immatriculatie aan vreemdelingen van 12 jaar en ouder enerzijds en vreemdelingen jonger dan 12 jaar anderzijds. In dat verband kan specifiek verwezen worden naar art. 110sexies – art. 110undecies opgenomen in “Hoofdstuk IX. Bepalingen inzake het verblijf van toepassing op de niet-begeleide minderjarigen” die de verdere

uitwerking vormen van art. 61/14 e.v. Vreemdelingenwet. Deze artikelen 61/14 e.v. zijn opgenomen in “Hoofdstuk VII. Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” en art. 61/15 bepaalt: “Ongeacht er een andere procedure tot bescherming, machtiging of toelating tot verblijf of tot vestiging hangende is, kan de voogd voor zijn pupil een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van dit hoofdstuk indienen bij de minister of zijn gemachtigde. De Koning bepaalt welke gegevens de aanvraag moet bevatten”, wat vervolgens uitgewerkt werd in de hierboven reeds aangehaalde artikelen van het KB van 8 oktober 1981. In art. 61/14, 1° Vreemdelingenwet wordt een “niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV)” gedefinieerd als: “een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet”. (onderlijning en nadruk door de rechtbank) Enig onderscheid in functie van de leeftijd van 12 jaar wordt dus niet gemaakt. In art. 61/18 Vreemdelingenwet wordt vervolgens bepaald: “Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.”

In art. 110undecies van het KB van 8 oktober 1981 wordt vervolgens bepaald: “Het verblijfsdocument afgeleverd overeenkomstig artikel 61/18, tweede lid, van de wet, is een attest van immatriculatie conform het model van bijlage 4.” Ook hier wordt dus geen enkel onderscheid gemaakt voor wat betreft het desgevallend afleveren van een attest van immatriculatie aan een niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 12 jaar of ouder, dan wel aan een niet-begeleide minderjarige vreemdeling jonger dan 12 jaar.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het KB van 8 oktober 1981 dat er uitvoering aangeeft, verbieden het uitreiken van een attest van immatriculatie aan een minderjarige jonger dan 12 jaar die een asielaanvraag heeft gedaan. Integendeel, het KB stipuleert dan een attest van immatriculatie wordt afgeleverd aan de vreemdelingen die een asielaanvraag hebben gedaan. Dit betekent dus dat volgens dit KB een attest van immatriculatie moet uitgereikt worden aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft gedaan zonder dat het bestuur dat deze attesten uitreikt enig onderscheid kan of mag maken in functie van de leeftijd van de asielzoeker.

Dit blijkt ook uit de reeds aangehaalde Ministeriële Omzendbrief van 17 juli 2001 (BS 28 augustus 2001). Hierin werd in punt “II. Bijzondere preciseringen” onder letter “D” – “Het bijzonder geval van minderjarige vreemdelingen” het volgende vermeld: “Een niet begeleide minderjarige vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend ontvangt een verblijfsdocument, namelijk bijlage 25 (aanvraag ingediend aan de grens) of bijlage 26 (aanvraag ingediend op het grondgebied). Hij ontvangt ook een attest van immatriculatie bij zijn inschrijving in de gemeente.” (onderlijning en nadruk door de rechtbank)

Dit punt D werd weliswaar vanaf 7 oktober 2005 vervangen door de Ministeriële Omzendbrief van 15 september 2005 “betreffende het verblijf van niet-begeleide

minderjarige vreemdelingen” (BS 7 oktober 2005)², en betreft vanaf dan enkel nog de procedure die werd ingevoerd voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen die geen aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben ingediend, doch uit het oorspronkelijke punt D blijkt duidelijk dat er geen enkel beletsel bestaat voorvloeiend uit de Vreemdelingenwet of het KB van 8 oktober 1981 om een attest van immatriculatie uit te reiken aan gelijk welke minderjarige, ongeacht of deze de leeftijd van 12 jaar bereikt heeft of niet.

Na verloop van tijd duikt er in de Ministeriële Omzendbrieven in verband met het afleveren van een attest van immatriculatie evenwel een nieuwe aanpak op, zoals ook werd opgemerkt door het Openbaar Ministerie in zijn mondeling advies op de zitting van 10 januari 2022. In de Ministeriële Omzendbrief van 16 oktober 2002 betreffende de verblijfsbewijzen voor vreemdelingen (BS 6 november 2002), wordt in het deel 3 *“rechthebbenden op verblijfsbewijzen”* plots een onderscheid gemaakt tussen enerzijds *“rechthebbenden die ten minste 12 jaar oud zijn”* en *“rechthebbenden onder de 12 jaar”*. Aan de rechthebbenden die ten minste 12 jaar oud zijn wordt nog steeds verder een attest van immatriculatie afgeleverd. Voor de rechthebbenden die geen 12 jaar oud zijn wordt gesteld dat: *“(d)oor het koninklijk besluit van 10 december 1996 (Belgisch Staatsblad van 20 december 1996) werd een bijzondere regeling voorzien voor de rechthebbenden onder de 12 jaar.”* Voor deze groep is er enkel nog sprake van een *“identiteitsstuk”* en een *“identiteitsbewijs”*. Dit identiteitsbewijs is de kids-ID waarnaar de eisende partij verwijst. Deze regeling wordt herhaald in de Ministeriële Omzendbrief van 22 mei 2003 betreffende de verblijfsbewijzen voor vreemdelingen (BS 17 juli 2003) die de omzendbrief van 16 oktober 2002 vervangen heeft.

De rechtbank kan alleen maar vermoeden dat het op basis van deze Ministeriële Omzendbrieven van 16 oktober 2002 en 22 mei 2003 is dat besturen van steden en gemeenten geen attest van immatriculatie meer afleveren aan de vreemdeling van minder dan 12 jaar die een asielaanvraag heeft ingediend.

Uit de voorgaande analyse blijkt evenwel dat uit de Vreemdelingenwet en het KB van 8 oktober 1981 dat er uitvoering aan geeft, aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend een attest van immatriculatie moet afgeleverd worden en dit ongeacht de leeftijd van de vreemdeling. Er is ook geen bepaling in deze wet of dit KB die voorziet in een vrijstelling voor wat betreft het uitreiken van een attest van immatriculatie aan minderjarige asielzoekers van minder dan 12 jaar. Evenmin bevatten deze wet of dit KB een bepaling die voorziet dat voor wat betreft de vreemdeling die minder dan 12 jaar oud is het identiteitsbewijs waarvan sprake in het KB van 10 december 1996 het attest van immatriculatie vervangt. Het koninklijk besluit van 10 december 1996 waarnaar de beide omzendbrieven verwijzen, bepaalt ook niets in dat verband.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin door in het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 te voorzien dat de niet-begeleide

² Ook deze omzendbrief werd intussen opgeheven gezien de invoering van de artikelen 61/14 e.v. Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies e.v. in het KB van 8 oktober 1981 (Ministeriële Omzendbrief van 14 november 2011 tot opheffing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, BS 28 november 2011).

minderjarige die op het grondgebied verblijft door middel van een attest van immatriculatie geacht wordt te voldoen aan de voorwaarde van toegelaten of gemachtigd verblijf, geen ontbrekend onderscheid invoert tussen niet-begeleide minderjarige asielzoekers van 12 jaar en ouder enerzijds en niet-begeleide minderjarige asielzoekers jonger dan 12 jaar anderzijds.

Het feit dat de besturen van steden en gemeenten naar aanleiding van een Ministeriële Omzendbrief een bepaalde lezing geven aan de Vreemdelingenwet en het KB van 8 oktober 1981 en dat zij ten gevolge daarvan geen attesten van immatriculatie wensen uit te reiken aan minderjarige asielzoekers jonger dan 12 jaar, betekent niet dat de regel die in art. 2, 2° van het Ministerieel Besluit van 13 maart 2019 voorzien is, ongrondwettig is.

Uit niets blijkt dat de eisende partij getracht heeft om een attest van immatriculatie te bekomen van de gemeente _____ of dat zij de gemeente daarop gemotiveerd heeft aangesproken. Het enige wat de eisende partij bijbrengt, is een ongedateerde verklaring van een gemachtigd ambtenaar van de gemeente _____ waarin gesteld wordt dat nooit een attest van immatriculatie wordt afgeleverd aan kinderen onder de 12 jaar.

Om deze redenen, die ook werden uiteengezet in het uitgebreide mondelinge advies van het Openbaar Ministerie op de zitting van 10 januari 2022, besluit de rechtbank dat de eisende partij zich ten onrechte beroept op de exceptie van ongrondwettigheid.

Het beroep van de eisende partij tegen de beslissing van de Geschillencommissie Groeipakket van 9 oktober 2020 is ongegrond.

7 BESLISSING

Na eensluidend mondeling advies van V. MAROCCHI, Substituut-Arbeidsauditeur, beslist de rechtbank in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De vordering van mevrouw _____ is ontvankelijk, maar ongegrond.

De rechtbank veroordeelt OPGROEIEN REGIE tot de kosten van het geding (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand) en vereffent deze als volgt:

- een rechtsplegingsvergoeding van 142,12 euro die toekomt aan mevrouw _____
- 22,00 euro bijdrage die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (art. 5 wet 19 maart 2017 *juncto* art. 3 Ger.W., bedrag zoals van toepassing vanaf 1 december 2021).

Vonnis gewezen door :

A. GIELEN, rechter, voorzitter van de kamer
W. VAN HOUT, rechter in sociale zaken-werkgever
S. DE MUELENAERE, rechter in sociale zaken, werknemer-bediende
met bijstand van M. DAOUDI, griffier.

M. DAUDI

S. DE MUELENAERE

W. VAN HOUT

A. GIELEN

en uitgesproken op 07 FEB. 2022
in openbare terechtzitting van de 6de kamer van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank
Brussel door A. GIELEN, rechter, voorzitter van de kamer, met bijstand van M. DAUDI,
griffier.

M. DAUDI

A. GIELEN